

Jo desig rabejar-me com els nins infantats
es bregen dins la joia de les maturitats,
en les blavors ingénues i grans diafanitats.

O com me plau ton ritme i ta força d'atracció
quan després de ta soperba i aurífica eclossió
d'embats, resta'm l'encís de la contemplació!

Debades veig rissar-se en les ones un cargol
i em besa'ls peus i arruixa i és plany de mon condol,
mes ve la mestralada, l'espolsa i quedo sol.

O mar que una ramiola lleugera d'aquell vent,
lliscant sobre les trenes blavoses, va fonent
tota gentil bellesa, tot l'or i tot l'argent

qu'amostres orgullosa com encarnat robí
al caire de tes ones, quan el lleveig marí
les besa amb una joia frescal, qui fa estremí!

Jo prou voldria viurer aquests moments radiants
de posta moridora, o crepuscles llampants
prop de la restallera d'esquitxos pantejants . . .

I tindre l'esperansa plena de fortitud
com un isat navili o com un nou llagut,
sense que me colpeixi la pena ni el traüt.

I veure com tot vibra amb dring de picarols
quan ha minvat Tempesta i és un camí de pols
les gairebé brunyides onades de cargols.

O mar que t'embelleixes ja com un fruit madú,
i sents la cremor fonda de ton cinyell desnú,
i tens un glop de vida dins cada escull que llú . . .

Done'm ¡O costa brava! ta veu i ta color,
que aixis hauré en mon dintre de fúlgid resplendor,
l'estela lluminosa de perennal guior!

DOMINGO JUNCADELLA BALLBÉ.

Barcelona, 1918.